

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

บทความและการวิจัยในประเทศไทย

เรื่อง เพศศึกษาได้มีผู้กล่าวไว้มากทั้งในหนังสือพิมพ์รายวัน วารสาร นิตยสาร ฯลฯ ซึ่งแต่ละท่านก็ได้แสดงความคิดเห็นและทัศนคติต่าง ๆ กันอย่างน่าสนใจ เช่น เสนอ อินทรสุขศรี^๑ ได้เขียนบทความเรื่อง เพศศึกษา มีสาระสำคัญพอสรุปได้ว่า มนุษย์เราเกิด เจริญเติบโต ศึกษาหาความรู้ แต่งงานและให้กำเนิดลูก เป็นไปตามกฎธรรมชาติ หน้าที่ของคนเรา เกิดมาเพื่อมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามโดยทุกระยะของการเจริญเติบโต และการที่จะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมมนุษย์ได้อย่างเป็นสุขนั้น ชีวิตก็จะต้องมีความ เกี่ยวข้องกันระหว่างเพศทั้งสองอย่างแน่นแฟ้น ก็เหตุใดคนเราจึงไม่ศึกษาให้เข้าใจในเรื่องเพศทั้งสองให้ดี เพื่อจะได้เข้าใจจิตใจซึ่งกันและกัน แต่ปรากฏว่าในปัจจุบันนี้มีปัญหาระหว่างเพศเกิดขึ้นมาก ซึ่งทำให้ผู้รับผิดชอบในสังคมมีความหนักใจ ดังบทความเรื่องชีวิตครอบครัวของ ประสพ รัตนากร^๒ กล่าวไว้ว่า " พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้รับผิดชอบหน้าที่ต่าง ๆ เช่น บิดา-มารดาหรือผู้ปกครอง ครู ฯลฯ มีความกลุ้มใจหลายเรื่องด้วยกัน แต่เรื่องหนึ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นคือเรื่องเพศ เพราะเราจะพบเห็นได้ไม่เว้นแต่ละวัน โดยเฉพาะในกลุ่มหนุ่มสาว มีการชิงรักหักสวาทถึงขั้นคอขาดบาดตายก็มี หรือประพฤติก้าวเป็นสาธารณธรรวมถึง

^๑ เสนอ อินทรสุขศรี, "เพศศึกษา," วารสารวิทสา, ปีที่ ๑๒ ฉบับที่ ๓ (มกราคม, ๒๕๐๔), หน้า ๗.

^๒ ประสพ รัตนากร, ชีวิตครอบครัว (พระนคร : โรงพิมพ์ก๊กตีประสิทธิ์, ๒๕๐๐), หน้า ๖.

พฤติกรรมอื่น ๆ อีกมาก เมื่อเป็นเช่นนั้นน่าจะได้อศึกษาค้นคว้าความรู้ในแง่ที่บางอย่าง ซึ่งเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์แก่สังคมมากขึ้น ทั้งอาจจะช่วยลดอาชญากรรมทางเพศลงบ้างก็ได้ คดีต่าง ๆ ทำนองตาแก่ข่มขืนเด็ก ก็มีมูลเหตุของมัน และมีแนวทางที่จะเข้าใจและป้องกันได้ ซึ่งจะเป็นผลดียิ่งกว่าตั้งหน้าจะลงโทษกันอย่างเดียว "

เมื่อเกิดปัญหาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทางเพศขึ้นมา ก็ได้มีผู้พยายามหาทางแก้ไข โดยพยายามให้ความรู้แก่เด็ก ดังเช่น สรรค์ ศรีเพ็ญ^๓ กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง "ความรักและกามารมณ์" ว่า "เรื่องเพศเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของคนเรา และเรื่องเพศถือว่าเป็นเรื่องของธรรมชาติ การให้ความรู้เรื่องเพศแก่เด็กก็ไม่น่าเป็นสิ่งที่ควรละอาย เขากล่าวเสริมว่าถึงเวลาแล้ว ที่ผู้มีหน้าที่ให้ความรู้ต่าง ๆ แก่เด็ก อันได้แก่บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ครูอาจารย์ทั้งหลาย ควรร่วมมือปรึกษาหารือกันโดยใกล้ชิด เพื่อหาทางป้อนความรู้เรื่องเพศให้ลูกหลานของตนอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัย ตลอดจนสติปัญญาของเด็กแต่ละคน ก็ควรจะปล่อยให้เด็กเหล่านั้นไปหาความรู้เอาเองจากเพื่อนหรือจากแหล่งอื่น ๆ ซึ่งหาความถูกต้องแน่นอนได้ยาก การที่เด็กได้รับการศึกษาเรื่องเพศอย่างถูกต้องเสียแต่เนิ่น ๆ จึงเป็นการช่วยให้เด็กมีหลักเกณฑ์ที่พอสมควรในการที่จะปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้ามได้อย่างถูกต้องตามวัฒนธรรมอันดีงาม" มีผู้ให้ความเห็นว่าควรจัดสอนเพศศึกษาในโรงเรียนอีก คือ นิกร กุสิตสน^๔ ซึ่งได้เขียนบทความเรื่องเพศศึกษา มีสาระสำคัญพอสรุปได้ว่า เพศศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันของคนทุกคน เพศศึกษาไม่ใช่เรื่องลามกอนาจาร สมควรที่จะจัดสอนในโรงเรียนทุกระดับ โดยเพิ่มความรู้

^๓ สรรค์ ศรีเพ็ญ, ความรักและกามารมณ์ในวัยเด็ก (พระนคร : โรงพิมพ์ สนิทพันธ์การพิมพ์, ๒๕๑๔), หน้า ๑๑๕.

^๔ นิกร กุสิตสน, "เพศศึกษา" วารสารวิทยาศาสตร์ (พฤศจิกายน ๒๕๑๒), หน้า ๑๐๖๑ - ๑๐๖๖.

ให้เด็กมากขึ้นตามอายุ ทั้งนี้เพราะในสังคมปัจจุบันเด็ก ๆ ได้รับความรู้เรื่องเพศจาก
 ภาพยนต์ หนังสือพิมพ์ วารสารคดี จากเพื่อน หรือบางครั้งจากหนังสือและรูปภาพลามก
 อนาจาร หนังสือเหล่านี้บางครั้งก็เขียนไม่ถูกต้องตามหลักวิชา หรือไม่ก็บิดเบือนความ
 จริง ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูจะต้องเป็นผู้ให้ความรู้ที่ถูกต้อง และก็ควรจะเริ่มให้
 ความรู้อย่างช้าเมื่อเด็กเขาเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น จากการทำรายงานขั้นต้น
 เรื่องแนวการสอนเพศศึกษาสำหรับชั้นอนุบาล ชั้นประถมศึกษา ชั้นมัธยมและเตรียมอุดม
 ศึกษาของคณะกรรมการอบรมวัฒนธรรมทางจิตใจสำหรับเด็ก สำนักวัฒนธรรมทางจิตใจ
 สภาวัฒนธรรมแห่งชาติ^๕ ได้เขียนวัตถุประสงค์ในการวางแผนการสอนเพศศึกษาไว้
 ดังนี้

"(๑) เรื่องเพศเป็นความจำเป็นที่จะต้องได้ทราบภายในขอบเขต เพราะ
 เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของคนทุกคน โดยเฉพาะความเจริญทางด้านจิตใจนั้นจะควบคู่
 ไปกับความเจริญทางเพศ ความรู้สึกทางเพศย่อมจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อสภาพทางจิต
 ใจและเป็นที่ยอมรับกันว่า ความแตกต่างเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะย่อมจะมาจากสาเหตุอัน
 หนึ่งคือแรงผลักดันทางเพศ ดังนั้นการศึกษาเรื่องเพศและเรื่องจิตใจ จึงจำเป็นต้อง
 ดำเนินควบคู่กันไป

(๒) ความลึกลับหรือการปกปิดในเรื่องเพศ อาจนำไปสู่ความเข้าใจผิด เช่น
 เกรงครีตกโดยเข้าใจว่าเรื่องเพศนั้นเป็นของหยาบโหลไม่ควรพูดถึงเลย หรือในทาง
 ตรงข้ามก็อาจจะละเลยเกินไปจนไม่มีการควบคุมมารยาททางเพศเป็นต้น ทั้งนี้อาจจะ
 นำไปสู่ลักษณะผิดปกติทางใจได้ นอกจากนั้นการที่เห็นว่าอวัยวะเพศเป็นสิ่งผิดแปลกจาก
 อวัยวะอื่นของร่างกาย ก็เป็นข้อบกพร่องอย่างยิ่งในเรื่องสุขวิทยาทั่วไป

^๕ คณะอนุกรรมการอบรมวัฒนธรรมทางจิตใจสำหรับเด็ก สำนักวัฒนธรรมทาง
 จิตใจ สภาวัฒนธรรมแห่งชาติ, แนวการสอนเพศศึกษา (พระนคร : โรงพิมพ์ไทย-
 เขมม, ๒๕๐๓), หน้า ค.

(๓) เพศศึกษายังนำไปสู่ความสมบูรณ์แห่งศีลธรรม และวัฒนธรรมของประชาชน ในเมื่อทุกคนรู้จักเกียรติและการปฏิบัติระหว่างเพศ รู้จักประพฤตินให้อยู่ในขอบเขตของความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน "

พ.ศ. ๒๕๐๕ มโนมัย สุนทรเวช ^๖ ได้วิจัยเรื่อง " ทศนคติของครูในเรื่องเพศศึกษา " โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบข้อคิดเห็นและทัศนคติในเรื่องเพศของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา หรือโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ที่ทำการสอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ถึง ๕ และมีผู้ตั้งแต่ว่า ป.ม. ขึ้นไป ในกรุงเทพมหานคร ใช้ประชากรทั้งสิ้น ๒๕๐คน การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยเลือกโรงเรียนมัธยม หรือเตรียมอุดมศึกษา ที่ทำการสอนชั้น มศ. ๔ - ๕ ที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครจำนวน ๗ โรงเรียน จากจำนวนทั้งหมด ๒๘ โรงเรียน โดยการจับฉลาก โรงเรียนที่เลือกมีคละกันทั้งโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และสหศึกษา ผู้วิจัยได้แบ่งโรงเรียนที่ได้รับรายชื่อทั้งหมดออกเป็น ๓ ประเภท แล้วจับฉลากเอาโรงเรียนชาย ๓ โรงเรียน โรงเรียนหญิง ๓ โรงเรียน โรงเรียนสหศึกษา ๑ โรงเรียน

ผลการวิจัยปรากฏว่า ทั้งครูชายและครูหญิง มีทัศนคติที่ดีต่อการจัดสอนเพศศึกษาในโรงเรียน โดยครูชายเห็นควรร้อยละ ๖๒.๕ และครูหญิงเห็นควรร้อยละ ๕๕.๕

พ.ศ. ๒๕๐๘ สารภี สุทธิเสวันต์ ^๗ ได้วิจัยเรื่อง " ทัศนคติและความสนใจ

^๖ มโนมัย สุนทรเวช, " ทัศนคติของครูในเรื่องเพศศึกษา, " วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๕. (อัคราเนา)

^๗ สารภี สุทธิเสวันต์, " การสำรวจทัศนคติและความสนใจของครูและผู้บริหารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีต่อการสอนเพศศึกษา, " วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘. (อัคราเนา)

ของครูและผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ-มหาวิทยาลัย ที่มีต่อการสอนเพศศึกษา " โดยใช่แบบสอบถาม ๒ แบบ แบบที่ใช้สำหรับครูมีคำถามจำนวน ๔๑ ข้อ แบบที่ใช้กับผู้ปกครองมีคำถาม ๓๕ ข้อ ครูชายและครูหญิงที่ใช่เป็นประชากรจำนวน ๓๕ คน ผู้ปกครองที่ใช่เป็นประชากรจำนวน ๒๖๐ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

(๑) ทศนคติและความสนใจในเรื่องลักษณะและขอบเขตความรู้เรื่องเพศ ได้รับการสนับสนุนจากครูร้อยละ ๕๔ และจากผู้ปกครองร้อยละ ๕๒

(๒) การสอนเรื่องอวัยวะในระบบสืบพันธุ์ ครูให้การสนับสนุนร้อยละ ๑๐๐ ผู้ปกครองให้การสนับสนุนร้อยละ ๘๔

(๓) การสอนเรื่องการควบคุมแรงดันทางเพศ ครูสนับสนุนร้อยละ ๘๕ และผู้ปกครองสนับสนุนร้อยละ ๕๓

(๔) เรื่องคุณสมบัติของครูผู้สอนเพศศึกษา ครูเห็นด้วยร้อยละ ๘๗ และผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ ๘๘

(๕) เรื่องวิธีสอนเพศศึกษา ครูเห็นด้วยร้อยละ ๘๒

(๖) เรื่องการแนะนำ ครูเห็นด้วยร้อยละ ๘๖

(๗) เรื่องความสำคัญของบิดามารดาในการสอนเพศศึกษา ครูเห็นด้วยร้อยละ ๑๐๐

(๘) เรื่องการวางแผนการสอนเพศศึกษา ผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ ๘๔

พ.ศ. ๒๕๑๓ สุรางศรี เมาส์สวัสดิ์ ใ้คว้จ้ยเรื่ง " ความคึกเห้ชของครู

๘ สุรางศรี เมาส์สวัสดิ์, " ความคึกเห้ชของครูในโรงเรียนรัฐบาระดบั มัธยมศึษาตอนต้น ในจ้งหวัคพระนคร ที่มีต่อการสอนเพศศึษา," วิทยานัพนธ์ครุศาสตร์-มหาวิทยาลัย แผนกวิชาพลศึษา, จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓. (อ้คส์ำเนา)

โรงเรียนรัฐบาล ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการสอนเพศศึกษา " โดยใช้แบบสอบถามประกอบด้วยเรื่องต่าง ๆ ๗ หัวข้อใหญ่ จำนวนข้อในแบบสอบถามทั้งหมดมี ๕๐ ข้อ ประชากรที่ใช้ทั้งหมดมี ๔๐๓ คน แบ่งเป็นครูชาย ๑๒๕ คน และครูหญิงจำนวน ๒๗๘ คน จากโรงเรียน ๓๘ โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า

(๑) ครูทั้งสองเพศโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นในเชิงสนับสนุนข้อความในแบบสอบถามถึง ๓๕ ข้อ ไม่เห็นด้วยเพียง ๑๑ ข้อ ข้อที่เห็นด้วยมากที่สุดคือ " ควรเชิญวิทยากรมาบรรยายบางเป็นครั้งคราว " ซึ่งเห็นด้วยร้อยละ ๕๕.๔๘ ข้อที่ไม่เห็นด้วยมากที่สุดคือ " เราควรสอนเพศศึกษาตั้งแต่ชั้นอนุบาลเป็นต้นไป " ซึ่งไม่เห็นด้วยร้อยละ ๓๔.๐๘

(๒) ครูชายและครูหญิง มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ๑๘ ข้อ จากข้อความทั้งหมด ๕๐ ข้อ

(๓) ครูชายและครูหญิงในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิงและสหศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ๕ ข้อ จากข้อความทั้งหมด ๕๐ ข้อ

(๔) ครูชายและครูหญิงที่มีความรู้ต่างกัน มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ๒ ข้อ จากข้อความทั้งหมด ๕๐ ข้อ

(๕) ครูชายและครูหญิงที่มีประสบการณ์ในการเป็นครูในระยะเวลาที่แตกต่างกัน มีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ๓ ข้อ จากข้อความทั้งหมด ๕๐ ข้อ

พ.ศ. ๒๕๑๔ บรรเทา อุทัยทัศน์^๕ ได้วิจัยเรื่อง " ความคิดเห็นของครูระดับประถมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลที่มีต่อการสอนเพศศึกษา " การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย

^๕ บรรเทา อุทัยทัศน์, " ความคิดเห็นของครูระดับประถมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ที่มีต่อการสอนเพศศึกษา " วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔. (อัครสำเนา)

ที่จะศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูในโรงเรียนเทศบาล จังหวัดเชียงใหม่ และครูในโรงเรียนของกรมสามัญศึกษา ภายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อการสอนเพศศึกษา โดยศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นดังต่อไปนี้

- ๑. ศึกษาความคิดเห็นของครูทั้งหมดที่มีต่อการสอนเพศศึกษา
- ๒. ศึกษาความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูชายและครูหญิงโดยส่วนรวม
- ๓. ศึกษาความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีระดับความรู้ต่างกัน
- ๔. ศึกษาความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์ในกวด เป็นครูด้วยกัน
- ๕. ศึกษาความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูสังกัดเทศบาลจังหวัด เชียงใหม่ กับครูสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยรวมทั้งสิ้น ๓๐๘ คน แบบสอบถามสร้างขึ้นโดยใช้ มาตราส่วนสำหรับวัดระดับความคิดเห็น ซึ่งคัดแปลงมาจากแบบของ " ลิกเคิร์ต " (Likert) แบบสอบถามมีทั้งหมด ๖๐ ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่า

- ๑. ความคิดเห็นของครูทั้งหมดที่มีต่อการสอนเพศศึกษา
 - (๑) ข้อที่ครูเห็นควมมากที่สุดคือ " ครูควรจัดให้นักเรียนได้ทำสวน ครัวและเลี้ยงสัตว์ เพื่อจะได้สังเกตการเจริญเติบโตและการแพร่พันธุ์ต่าง ๆ ครูเห็น ควรรอยละ ๘๑.๘๘
 - (๒) ข้อที่ครูไม่เห็นควมมากที่สุดคือ " ควรเริ่มสอนเพศศึกษาตั้ง แท้ชั้นประถมปีที่ ๑ เป็นต้นไป " ครูไม่เห็นควมรอยละ ๗๑.๘๘

- ๒. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูชายและครูหญิงโดยส่วนรวม
 - (๑) ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ "ครู ไม่ควรใช้ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายซึ่งเป็นอวัยวะเพศของครูหรือนักเรียนเพื่อใช้ประกอบการ สอน"

(๒) ข้อที่ครูมีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่าง
ยิ่งคือ " ครูควรเอาปัญหาของนักเรียนทั่วไปมาเล่าในชั้น เพื่อเป็นตัวอย่างแก่คนอื่น ๆ "

๓. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ป.ม. กับครู
ที่มีวุฒิตั้งแต่ ป.ม. ขึ้นไป

(๑) ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ
" ควรจัดแยกสอนเพศศึกษาเป็นวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ "

(๒) ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่าง
ยิ่ง คือ " ครูประถมศึกษาทุกคนมีความสามารถที่สอนเพศศึกษาให้แก่เด็กนักเรียนได้ "

๔. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์ในการสอน
ตั้งแต่ ๑๑ ปีขึ้นไป กับต่ำกว่า ๑๑ ปีลงมา

(๑) ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ
" การสอนเพศศึกษาเป็นเรื่องที่ครูลำบากใจ เพราะขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณี และ
วัฒนธรรมต่าง ๆ "

(๒) ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่าง
ยิ่งคือ " แพทย์หรือพยาบาลยอมสอนเพศศึกษาได้ดีกว่าครู "

๕. ความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูสังกัดเทศบาลกับครูสังกัด
กรมสามัญศึกษา

(๑) ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
" ครูควรแนะนำนักเรียนให้หาความรู้เรื่องเพศจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และ
วารสารต่าง ๆ เพราะจะได้ความรู้เพิ่มเติมมากขึ้น "

(๒) ข้อที่ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่าง
ยิ่งคือ " ในการสอนเพศศึกษาที่ควรจัดให้ครูชายสอนนักเรียนชาย และครูหญิงสอน
นักเรียนหญิง "

ส่วนข้อความอื่น ๆ ครูแต่ละกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

บทความและการวิจัยในต่างประเทศ

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีสมาคมที่สนับสนุนเกี่ยวกับเรื่องเพศอยู่หลายสมาคม ที่สำคัญคือ SIECUS^{๑๐} ซึ่งได้กล่าวถึงความมุ่งหมายในการสอนเพศศึกษาไว้ดังนี้

๑. เพื่อให้ทุกคนมีความรู้อย่างเพียงพอเกี่ยวกับตนเองในด้านบุคลิกภาพของร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสุขภาพ
๒. เพื่อขจัดความกลัว และความวิตกกังวลในเรื่องการปรับตัวและพัฒนาการทางเพศของแต่ละคน
๓. เพื่อพัฒนาทัศนคติในเรื่องเพศทางค่านต่าง ๆ ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม
๔. เพื่อให้แต่ละคนรู้ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง และช่วยให้เข้าใจถึงความรับผิดชอบที่ตนพึงปฏิบัติต่อผู้อื่น
๕. เพื่อให้มีค่านิยมเกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์ ซึ่งจะมีผลต่อตนเองและครอบครัว
๖. เพื่อให้มีความเข้าใจในศีลธรรมอันดีงาม ซึ่งจะเป็นรากฐานในการตัดสินใจ
๗. เพื่อให้มีความรู้ในเรื่องความประพฤติที่ไม่ถูกต้องทางเพศ โดยให้แต่ละคนสามารถป้องกันตนเองให้พ้นจากอันตราย ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
๘. เพื่อขจัดสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสังคม เช่น ลูกรอกกฎหมาย ความหวาดกลัวในเรื่องเพศให้หมดไป
๙. เพื่อให้เข้าใจที่แท้ว่าแต่ละคนมีความสามารถ และมีบทบาทต่าง ๆ เช่น

^{๑๐} Lester A. Kirkendall, "Sex Education," SIECUS Discussion Guides, No. 1 (October, 1965), p. 5.

ในฐานะเป็นบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นสมาชิกของชุมชนหรือสังคม

หลุยส์ คาร์เมล^{๑๑} (Louis Karmel) ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องความมุ่งหมายในการสอนเพศศึกษา สรุปได้ว่าโรงเรียนจำเป็นต้องให้ความจริงเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงของชุมชนนั้น ๆ ถ้าเด็กได้รับความรู้ที่มีคุณค่าอย่างเสรีเกี่ยวกับความคิดเห็น และความรู้ที่ได้รับมานั้นได้รับการถ่ายทอดมาจากผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้อย่างแท้จริง ก็จะช่วยให้เด็กมีศีลธรรมและคุณธรรมประจำใจ

เกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศ เด็กควรจะได้เรียนรู้หรือไม่นั้น จอห์น ฟลัตเตอร์^{๑๒} (John Flatter) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า " ทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของหนุ่มสาวในปัจจุบันกำลังเปลี่ยนแปลงไป การเปลี่ยนแปลงหรือการเกิดขึ้นนั้นขึ้นอยู่กับแบบอย่างที่ได้พบเห็นมา และพฤติกรรมทางเพศนั้นก็เป็ผลมาจากมาตรฐานทางสังคมนั่นเอง และเพราะเหตุว่าการศึกษาคือสิ่งที่ขึ้นอยู่กับสังคมอย่างแยกไม่ออก ฉะนั้นสิ่งที่มีผลต่อสังคม ย่อมมีผลต่อขบวนการการศึกษาด้วย ดังนั้นนักการศึกษาจะต้องมีความรู้ในเรื่องเพศของมนุษย์ ทั้งยังจะต้องมีบทบาทโดยตรงในการช่วยเหลือเด็กวัยรุ่นให้มีความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับว่าเพศชายและเพศหญิงหมายความว่าอย่างไร โรงเรียนมีโอกาที่จะเป็นผู้ให้ประสบการณ์ เพื่อช่วยให้เด็กพัฒนาชีวิตของเขาในทางที่เหมาะสมในพื้นฐานของทัศนคติ และค่านิยมอันดีงาม "

^{๑๑} Louis Karmel, " Sex Information Yes! Sex Education No!" Phidelta Kappan (1970), pp. 52, 95 - 96.

^{๑๒} John Flatter, " Human Sexuality What is the School Role?" The Clearing House, Vol. 47 (October, 1972), No. 2 p.

ผู้ที่แสดงความคิดเห็นในทำนองนี้คือ เจมส์ เลสลีย์ แมคคาร์รี่^{๑๓} (Jame Leslie McCarry) โดยกล่าวว่า " การไม่รับรู้ ไม่มีความรู้ในเรื่องเพศ จะทำให้การปฏิบัติเกี่ยวกับทางเพศผิด ๆ ซึ่งนักจิตแพทย์เห็นด้วยกับความคิดดังกล่าว บิดามารดาของเด็กวัยรุ่นจะรู้สึกเสียใจตามบุตรหลานของตนประพฤตินอกทางเพศโดยที่ตนเองก็ไม่ได้ให้ความรู้ที่ถูกต้องแก่บุตรหลานของตนเลย การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองยอมให้เด็กได้รับความรู้จากครู หรือนักจิตวิทยาบางทีจะเป็นการดี เพราะบุคคลเหล่านี้จะให้ความรู้กับเด็กได้โดยไม่เกิดอารมณ์ ส่วนอันตรายก็อาจเกิดขึ้นได้เหมือนกันในการให้ความรู้เบื้องต้นนี้ เกี่ยวกับแหล่งความรู้ของเด็กก็ควรจะได้รับ การเลือกสรรโดยเฉพาะหนังสือ เพราะส่วนใหญ่แล้วหนังสือเกี่ยวกับเรื่องเพศที่พอจะให้เด็กอ่านได้มีน้อยมาก บิดามารดาที่ประสบความสำเร็จในชีวิตสมรสจะสามารถให้ความรู้แก่ลูกได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จ "

บทความของ วิเซนเต โรซาลเลส^{๑๔} (Vicente Rosales) เป็นข้อสนับสนุนอย่างดีเกี่ยวกับการที่เราควรจะให้ความรู้เรื่องเพศแก่เด็กหรือไม่ โดยเขากล่าวว่า " การไม่รู้เรื่องเพศที่ไม่ถูกต้องของเด็กวัยรุ่น อาจถูกชักนำไปในทางที่ผิด ความประพฤติทางเพศของผู้ใหญ่และอารมณ์ที่เกิดขึ้นควบคู่มากับการเจริญเติบโตของร่างกาย มีผลที่จะทำให้เกิดความแตกต่างของคนหลายระดับ ในระยะที่เด็กกำลังเจริญเติบโตมีวุฒิภาวะทางกายและทางจิต แนวโน้มตามธรรมชาติ แรงขับต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องกลไกธรรมชาติที่เขาจะต้องมีการแสดงออกมาในรูปความต้องการทางเพศ ถ้าเกิดความ

^{๑๓} Jame Leslie McCarry, Human Sexuality (Van Nostrand Reinhold Comp., New York, 1969), p. 7.

^{๑๔} Vicente Rosales, " Sex Education in the Cirriculum," Philippine Health Journal, Vol. IV No. 6 (December, 1971), pp. 22 - 24.

คับข้องใจในเรื่องนี้ อาจนำไปสู่ความไม่แน่ใจหรือเกิดความขัดแย้ง ซึ่งจะเป็นปัญหาทำให้พลังทางเพศเสื่อม เด็กที่กำลังเจริญเติบโตควรจะมีวุฒิภาวะทางใจ และมีความรู้ในเรื่องเพศตรงข้ามในแนวทางที่ถูกตอง แทนที่จะพัฒนาความรู้สึกทางเพศของเขาด้วยการมีเพศสัมพันธ์ อีกประการหนึ่ง เด็กวันหนุ่มสาวควรจะมีวุฒิภาวะทางสติปัญญาที่จะช่วยให้ตัวเขาสามารถเลือกทางเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ และชีวิตครอบครัวในอนาคตได้อย่างถูกตอง นอกจากนั้นแต่ละคนจะต้องพยายามให้พฤติกรรมส่วนตัวสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและมีความพอใจที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ภายในขอบเขตของศีลธรรมจรรยาที่เป็นที่ยอมรับของสังคม ความสำเร็จของการสอนเพศศึกษาขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ที่กล่าวมานี้ " ในเรื่องนี้ โลซาเลส^{๑๕} ยังได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า " ความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคม วัฒนธรรม วิทยาการต่าง ๆ ทั้งทางจิตวิทยาและวิทยาศาสตร์ ได้มีผลให้ต้องเผชิญกับปัญหาหระหวางค่านิยมทางจิตใจ และทางวัตถุเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว กล่าวคือค่านิยมทางจิตใจเปลี่ยนไปไม่ทันกับความเปลี่ยนแปลงทางวัตถุ " ในตอนท้ายของบทความ โลซาเลส ได้นำคำพูดของนักมนุษยวิทยาที่มีชื่อเสียงคือ มาร์กาเรต นีด (Margaret Nead) มาสนับสนุนบทความของเขา คือ " ชาวเราคิดว่าเราไม่มีทางอื่นนอกจากควรจะให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องเพศในโรงเรียน ซึ่งเป็นทางเดียวที่จะทำให้เด็กก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่อย่างถูกตองในโลกที่เจริญอย่างรวดเร็ว การไม่ยอมรับรู้เรื่องเพศเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับบุคคลและสังคม "

จากการประชุมระหว่างชาติเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา ที่ประเทศอิสราเอล วัลแลน เอ็ม เบิร์กสตรอม^{๑๖} (Walan M. Bergstrom) ชาวสวีเดน ได้

^{๑๕} Losales, Ibid., p. 24.

^{๑๖}Walan M. Bergstrom, " Sex Education in Modern Society," Abstracts International Symposium on Sex Education, Tel Aviv, Israel (July 3 - 7, 1972), p. 8.

พูดถึงเรื่องเพศในสังคมสมัยใหม่ โดยกล่าวว่า " ประเทศสวีเดนได้ถูกกล่าวหาในเรื่องเพศอย่างอหิ อันเนื่องมาจากการมีความเห็นและใจกว้างต่อการเปิดโอกาส ให้มีการศึกษาเรื่องเพศอย่างเปิดเผยมานานกว่า ๑๕ ปี ทั้งทางภาพยนตร์และหนังสือต่าง ๆ สำหรับคนทุกระดับทุกวัย การกล่าวขวัญอย่างอหินี้ได้แผ่ขยายไปทั่วโลก และทำให้ชาวโลกมองเห็นว่าประเทศสวีเดนเป็นดินแดนแห่งรักเสรี แต่ทว่าความเสรีที่ถูกมองในแง่ไม่ดีนี้มีความหมายลึกซึ้งเพียงใด ผลร้ายที่มองเห็นนั้นคิดว่า เป็นเรื่องฉิวเฉียดที่จะขจัดออกไปง่าย ๆ เช่นนั้นหรือ ผลของเพศศึกษาในโรงเรียนและในครอบครัวของชาวสวีเดนเป็นอย่างไร เราจะกล่าวได้ไหมว่าทัศนคติเรื่องเพศของเรานั้นได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางในต่างประเทศ เป็นความจริงหรือไม่ว่าคนที่มีความประพฤติทางเพศผิดปกติจะได้รับการยอมรับความเป็นมนุษย์น้อยลง ความใคร่ในเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ผิดปกติ การแต่งกายผิดเพศเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ ความใจกว้างของเราเป็นสิ่งที่มียุอย่างฉิวเฉียด แต่อะไรที่เป็นมาตรฐานทางเพศที่เราภูมิใจ เป็นที่น่าเสียดายที่คนในอาชีพต่าง ๆ ซึ่งพอจะช่วยขจัดปัญหาทางเพศของคนส่วนมากนั้น มีความรู้ทางเพศเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย บุคคลเหล่านี้ได้แก่ ครู แพทย์ พระ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ พยาบาล และนักกฎหมาย แม้ประเทศสวีเดนซึ่งเป็นผู้นำในเรื่องนี้ก็ตาม แต่ทั้งยังหาได้มีผู้นำทางเพศศึกษาไม่ คำสอนในมหาวิทยาลัยบางครั้งก็ผิด หรือไม่เป็นความจริง จากคำถามในจดหมายที่มีไปถึงหนังสือพิมพ์เป็นสิ่งที่ยืนยันได้ถึงความปลอดภัย ความจำเป็นอย่างมากมายที่คนเราต้องการมีความรู้ในเรื่องนี้ "

จากบทความเรื่องเพศศึกษา ซึ่งเขียนโดย เจอรัลด์ ลูคัส^{๑๗} (Gerald Lucas) ได้กล่าวถึงเรื่องเพศในประเทศอังกฤษและประเทศฝรั่งเศสว่า ในพ.ศ. ๒๕๑๐ ประเทศอังกฤษ ได้มีรายงานถึงการศึกษาเรื่องสุขภาพและพฤติกรรมที่ผิด ๆ ของเยาวชน ซึ่งเยาวชนทั้งหลายก็ยอมรับ ดังนั้นรัฐบาลจึงได้ปรับปรุงความรับผิดชอบขึ้นใหม่ กล่าวคือให้ครูใหญ่ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและครูใหญ่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษารับผิดชอบต่อ

^{๑๗} Lucas, Ibid., pp. 41 - 46.

ในเรื่องการให้การศึกษาเรื่องเพศ โดยให้จัดทำหลักสูตรและโครงการสอนเกี่ยวกับเรื่องเพศขึ้น สำหรับในประเทศฝรั่งเศส ลูคัส กล่าวถึงว่า ประเทศฝรั่งเศสในระยะ ๕ ปีที่ผ่านมา นักศึกษาและสมาคมเยาวชนมีความสนใจเกี่ยวกับเพศศึกษากันมาก ดังนั้นผู้ปกครองกับผู้อำนวยการโรงเรียนต่าง ๆ จึงได้ขอรองคณะกรรมการเพศศึกษา และหน่วยวางแผนครอบครัวใหม่มาอภิปรายถึงจุดมุ่งหมาย วิธีสอน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้ปกครอง แต่ละครั้งจะมีผู้บรรยาย ๕ ท่าน และในเดือนหนึ่งจะมีการบรรยายหนึ่งถึงสองครั้ง การบรรยายครั้งแรกจะบรรยายความรู้เกี่ยวกับเรื่อง กายวิภาคและสรีรวิทยาของคน ครั้งที่สองจะบรรยายเกี่ยวกับการตั้งครภพที่สมบูรณ์ การเกิด รวมทั้งความรู้ทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับเรื่องเพศ เช่นระยะพัฒนาทางเพศตามปกติ เรื่องเพศในชีวิตประจำวัน การแต่งงาน การเป็นโสเภณี และอื่น ๆ เมื่อบรรยายจบจะเปิดโอกาสให้ผู้ฟังซักถามข้อสงสัยได้ควย การประชุมคราวเดียวกันนี้ คือ ซาร์เจอรั่น^{๑๘} (D. Sargeant) ชาวออสเตรเลีย ได้พูดถึงเรื่องเพศในประเทศออสเตรเลีย พอสรุปได้ว่า ในช่วงระยะเวลา ๓ ปีที่ผ่านมา งานคนควาและวิจัยทางด้านเพศศึกษาได้กระทำไป ๒ ทางด้วยกันคือ

๑. การสำรวจความรู้ทางเพศของเด็ก โดยคำนึงถึงอายุ พื้นฐานทางวัฒนธรรม อย่างเช่นเมืองเบิร์นเป็นเมืองที่มีพลเมืองประมาณร้อยละ ๒๕ อพยพมาจากเมืองอื่น เพราะฉะนั้นกลุ่มตัวอย่างของเด็กเมืองนี้จึงมีประชากรหลายเชื้อชาติ
๒. การสร้างและปรับปรุงโครงการสอนเพศศึกษาสำหรับครู เพื่อจะนำไปสอนกระทำกัน ๒ โครงการ คือ

^{๑๘} D. Sargeant, " Sex Education in Australia," Abstracts, International Symposium on Sex Education, Tel Aviv, Israel (July 3-7, 1972), p. 60.

(๑) โครงการสำหรับครูวิทยาศาสตร์ในชั้นมัธยมศึกษา ตามสัญญาติ
ของครู เป็นโปรแกรมสำหรับเด็กอายุ ๑๒ ขวบขึ้นไป ซึ่งโปรแกรมนี้ได้รับการปรับปรุง
แล้วจากโครงการการศึกษาวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาของชาวออสเตรเลีย โดยใช้ครู
ผู้สอนคนเดียวแต่มีสื่อทัศนอุปกรณ์ช่วย

(๒) โครงการอบรมครูประจำการที่ทำการสอนอยู่ ทำเป็นโครงการที่
ผนวกเอาเพศศึกษาเข้าไว้อย่างกว้าง ๆ โดยถือว่าเพศศึกษาเป็นการศึกษาสุขภาพชนิดหนึ่ง
ของคนเรา โปรแกรมนี้ประกอบด้วยสื่อทัศนอุปกรณ์เป็นหลักในการให้ความรู้ แล้วให้มีการ
การทำงานร่วมกัน และร่วมกันคิดเกี่ยวกับความรู้ที่ได้รับมา โครงการนี้ได้อบรมครูไปแล้ว
จำนวนมาก ซึ่งสามารถจะไปทำงานให้แก่ประเทศออสเตรเลียเอง แต่ละประเทศอื่นถ้าต้อง
การ โครงการนี้นอกจากจะสอนเพศศึกษาให้แก่เด็กปกติทั่วไปแล้ว ยังมีโปรแกรมที่จะสอน
เพศศึกษาให้แก่เด็กพิการ เช่น เด็กตาบอด เด็กปัญญาอ่อน ฯลฯ ที่มีอยู่ตามสถานศึกษา
ของรัฐบาลทุกแห่ง แต่การศึกษาชั้นอุดมศึกษาของประเทศก็มีวิชาบางวิชาเช่นชีวสังคม ซึ่ง
เป็นวิชาที่ให้ความรู้บางอย่างแก่ผู้ใหญ่ในแง่ของเพศศึกษาอยู่บ้างแล้ว

เซบ ซีกัล^{๑๘} (Zev Segal) ได้กล่าวถึงเรื่องเพศศึกษาว่า "เพศศึกษาคือ
ขบวนการต่อเนื่องของชีวิต เขาชี้ให้เห็นว่าเรื่องเพศเป็นลักษณะหนึ่งและลักษณะเดียวใน
ตัวบุคคลแต่ละคน การเจริญเติบโตทางเพศที่พัฒนามาเป็นระยะ ๆ ตั้งแต่เด็กจนโต เกี่ยว
ข้องกับบุคลิกภาพของคนเราอย่างเห็นได้ชัดกว่าการเจริญเติบโตด้านอื่น ๆ ดังนั้นทุกคนจึง
ต้องศึกษาเรื่องเพศ เพื่อให้รู้พฤติกรรมทางเพศ ที่จะนำไปประพฤติได้ถูกต้อง แนวโน้ม
เกี่ยวกับการให้เรียนรู้เรื่องเพศศึกษาของเด็กในระยะเริ่มต้นและเด็กวัยรุ่น เป็นที่ยอมรับ
ร่วมกันโดยทั่วไป จะเป็นโดยวิธีเรียนรู้เฉพาะวัยของเด็ก ตามความพอใจของเด็กก็ดี และ
ตามแบบของวัฒนธรรมก็ดี " จากการรายงานครั้งนี้หัวข้อต่าง ๆ จำนวนมากได้มีการ

^{๑๘} Zev Segal, " A Life Long Process," Abstracts, International Symposium on Sex Education, Tel Aviv (July 3 - 7, 1972),

อภิปรายกันอย่างละเอียด โดยเฉพาะในแต่ละช่วงอายุของคนเรา เพื่อจะเน้นให้เห็นว่าเพศศึกษาเป็นขบวนการต่อเนื่องของชีวิต ไม่ใช่การมรดก

พ.ศ. ๒๕๐๕ เซบ ซีเกล^{๒๐} (Zev Segal) ศึกษารวบรวม " การเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษา กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา " (" A Comparison of Sex Education Attitudes of Graduate Students in Elementary Education and Graduate Students in Secondary Education ") ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามขึ้นโดยใช้มาตราส่วนสำหรับวัดระดับความคิดเห็น ที่ดัดแปลงมาจากแบบของ ลีเคิร์ต (Likert) โดยให้คะแนน ๔ อันดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง แบบสอบถามแบ่งออกเป็นเรื่องใหญ่ ๆ ได้ ๑๑ เรื่อง เช่นตัวอย่าง

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชาย
๒. ความรับผิดชอบของครอบครัว
๓. การเกี่ยวพาราสี
๔. การปฏิบัติในชีวิตสมรส
๕. การนัดพบระหว่างชายกับหญิง
๖. การสอนเพศศึกษา.....เป็นต้น

ฯลฯ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น ๒๕๐ คน ผลการวิจัยปรากฏว่าจากการเปรียบเทียบระหว่างสองกลุ่ม มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการจัดลำดับความชอบทั้ง ๑๑ เรื่องนี้ " เรื่องความรับผิดชอบของครอบครัว " ใ้รับ

^{๒๐} Zev Segal, " A Comparison of Sex Education Attitudes of Graduate Students in Elementary Education and Graduate Students in Secondary Education, " Dissertation Abstracts, International (1962), p. 708.

การสนับสนุนมากที่สุด กลุ่มที่มีทัศนคติต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง การนัดพบ การเกี่ยวพาราตี ได้รับการสนับสนุนน้อยมาก

พ.ศ. ๒๕๐๕ เฮนรี จอห์น เกอร์เน (Henry John Gurney) วิจารณ์เรื่อง " การยอมรับ Concepts การจัดนักเรียนเข้าชั้นเรียนตามระดับคะแนน และการจัดชั้นเรียนสำหรับวิชาเพศศึกษา " (" Acceptable Concepts Grade Placement, and Class Organization for Sex Education in School ") โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้

๑. เพื่อแสดงให้เห็นถึงค่านิยมในการสอนเพศศึกษา
๒. เพื่อจะจัดเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศในแต่ละระดับชั้น
๓. เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า ควรจะสอนเพศศึกษาโดยแยกเพศหรือรวมเพศ

ผู้วิจัยได้แบ่งค่านิยมในเรื่องเพศออกเป็น ๔ ข้อใหญ่ แล้วนำเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ไปสัมภาษณ์ประชากร ๔๐ คน ซึ่งมีอาชีพแตกต่างกัน ๖ อาชีพ ได้แก่ แพทย์ นักการศึกษาทางสาขาประถมศึกษา นักการศึกษาทางสาขามัธยมศึกษา นักสังคมสงเคราะห์ เสมียนพนักงาน และนักกฎหมาย ซึ่งบุคคลดังกล่าวได้ประสบปัญหาเรื่องเพศมาก่อน ผลการวิจัยพบว่า

- (๑) โรงเรียนควรรับผิดชอบในการสอนเพศศึกษา
- (๒) การสอนเพศศึกษาควรจะมีการวางแผนต่อเนื่องกัน
- (๓) ควรเริ่มสอนเพศศึกษาดังแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เป็นต้นไป
- (๔) การสอนเพศศึกษา ควรจะสอนรวมกันทั้งชายและหญิง นอกจากบางเรื่องเท่านั้น เช่นการมีประจำเดือน การสำเร็จความใคร่ด้วย

^{๒๑} Henry John Gurney, " Acceptable Concepts Grade Placement, and Class Organization for Sex Education in School " Dissertation Abstracts, International (1969), p. 1197.

ตนเอง

พ.ศ. ๒๕๑๓ เฮเลน คิลเมอร์ พอมเปียน^{๒๒} (Helen Kilmer Pompian) วิจัยเรื่อง " ความรู้และทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา รวมทั้งทัศนคติของผู้ปกครอง ครู ที่มีต่อการนำโปรแกรมเพศศึกษาเข้ามาไว้ในโปรแกรมการเรียนการสอนของโรงเรียน " (" A Study of Initiation of a Sex Education Program in an Elementary School with an Analysis of Sexual Knowledge of the Sixth grade pupils Involved and of their Attitude and those Parents and Teachers ") โดยมีจุดประสงค์ที่จะรวบรวมและวิเคราะห์ความรู้ต่าง ๆ ที่จะเป็ประโยชน์ในการพัฒนาโปรแกรมเพศศึกษา ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา สิ่งที่ต้องการทราบคือ ทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ผู้ปกครอง ครู และระดับความรู้ของนักเรียน วิธีวิจัยคือให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และผู้ปกครองจำนวน ๒๒ คนเท่ากัน ตอบแบบสอบถามก่อนที่จะให้ความรู้เรื่องเพศ เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้จากโปรแกรมไปแล้ว ๓ ปี ก็ให้ตอบแบบสอบถามซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ผลการวิจัยพบว่าในตอนแรกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ส่วนใหญ่มีความรู้ไม่มีใครถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา แต่หลังจากเรียนเรื่องเพศศึกษาไปแล้ว นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำว่า " เพศศึกษา " กว้างขึ้น นักเรียนมีทัศนคติต่อโปรแกรมนี้อย่างดี เด็กชายมีลักษณะเปิดเผยที่จะหาความรู้มากกว่าเด็กหญิง ในครั้งแรกของการทดสอบปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากต้องการเรียนโดยแยกเพศ และไม่ต้องการให้ผู้ปกครองเข้าเยี่ยมชั้นเรียน ผู้ปกครองมีความต้องการที่จะให้ศึกษาเรื่องเพศกับเด็ก และผู้ปกครองเห็นว่าโรงเรียน

^{๒๒} Helen Kilmer Pompian, " A Study of Initiation of a Sex Education Program in an Elementary School with an Analysis of Sexual Knowledge of Sixth Grade Pupils Involved and of their Attitudes and those of their Parents and Teachers," Dissertation Abstracts International, 31 No. 5 (November, 1970), p. 3711-A.

จะเป็นสถาบันที่สุดที่จะให้ความรู้แก่นักเรียน และยังปรากฏว่าผู้ปกครองสนับสนุนการจัดสอนเพศศึกษาในทางขวาง และยอมที่จะตอบคำถามแก่ครู ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นในโรงเรียน

พ.ศ. ๒๕๑๓ เจมส์ เดวิด กรีนเบิร์ก^{๒๓} (Jame David Greenberg) ผู้วิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักการศึกษาในรัฐคอนเนคติกัต ที่มีต่อการศึกษาเรื่องเพศ "

(" Attitude of Connecticut Educators Toward Specific Issues in the Area of Sex Education ") โดยมีวัตถุประสงค์จะศึกษาทัศนคติของนักการศึกษา ในรัฐคอนเนคติกัต ทางด้านคุณค่าการคุมกำเนิด การเรียนแบบสหศึกษา การจัดเนื้อหาเรื่องเพศสอดแทรกเข้าไปในวิชาอื่น ๆ ใครควรจะเป็นผู้สอนเพศศึกษา และเนื้อหาควรประกอบด้วยเรื่องอะไรบ้าง ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามตามแบบของ ลิเคิร์ต (Likert) คือเห็นควยอย่างยิ่ง เห็นควย ไม่เห็นควย ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง แบบสอบถามส่งให้ผู้ตอบทางไปรษณีย์จำนวนทั้งสิ้น ๔๕๐ ชุด และได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาร้อยละ ๖๒ ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยหาค่า T-test กับ F-test ผลการวิจัยปรากฏว่า

(๑) ในด้านพฤติกรรมทางเพศ ผู้ตอบเห็นควยกับแนวของโรงเรียน มากกว่าที่จะถือเอามาตรฐานของนักเรียนเป็นเกณฑ์

(๒) การคุมกำเนิดและการสอนแบบสหศึกษา ผู้ตอบให้การสนับสนุน แต่ก็มีข้อยกเว้นบาง

(๓) ควรมีการสอนเพศศึกษาให้กับนักเรียนโดยเฉพาะ เป็นข้อที่ได้รับการสนับสนุนอย่างมาก

^{๒๓} James David Greenberg, " Attitude of Connecticut Educators Toward Specific Issues in the Area of Sex Education," Dissertation Abstracts, 31 No.3 (September, 1970), p. 928 A .

พ.ศ. ๒๕๑๕ บาบาร่า บี. เลวิน^{๒๔} (Babara B. Levin) ได้วิจัยเรื่อง "ทัศนคติของบิดามารดา ที่มีต่อการนำเอาเพศศึกษาบรรจุไว้ในหลักสูตรของโรงเรียน" ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามขึ้นโดยใช้มาตราส่วนสำหรับวัดระดับความคิดเห็นที่ดัดแปลงมาจากแบบของ ลิเคิร์ต (Likert) โดยให้คะแนน ๔ อันคัมคือ เห็นควยอย่างยิ่ง เห็นควย ไม่เห็นควย ไม่เห็นควยอย่างยิ่ง แบบสอบถามมีทั้งหมด ๑๔ ข้อ แบ่งออกเป็นเรื่องใหญ่ ๆ ๒ เรื่อง คือ

(๑) เรื่องเพศศึกษา

(๒) เรื่องชีวิตครอบครัว

แบบสอบถามส่งให้ผู้ตอบทางไปรษณีย์ จำนวนทั้งสิ้น ๖๐๐ ชุด ใ้รับคำตอบคืน ๒๗๗ ชุด ผลการวิจัยปรากฏว่า

(๑) บิดามารดาร้อยละ ๘๕ จะอนุญาตให้เด็กของตนเรียนเรื่องเพศศึกษาในโรงเรียนถ้ามีการสอน

(๒) บิดามารดาสนับสนุนให้มีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน

(๓) บิดามารดาที่เห็นควยและมีทัศนคติที่ดีต่อเรื่องเพศนั้น มักจะมองเรื่องเพศในแง่จริยศึกษาและศีลธรรมควย

(๔) บิดามารดาที่มีความเห็นว่า ครูที่จะสอนเพศศึกษานั้น จะต้องเป็นทั้งผู้ชี้ทางที่ถูกต้อง และขณะเดียวกันก็ต้องเป็นผู้คอยควบคุมสอดส่องดูแลในสิ่งที่ไม่ถูกต้องควย

อย่างไรก็ตาม ยังมีสิ่งที่มีบิดามารดาที่มีความเห็นให้พิจารณาอย่างหนึ่ง ก็คือ วิทยุ หรือวิทยุโคกก็ตาม ย่อมเรียนรู้อัตนคติและค่านิยมตามแบบที่ครูสอนได้ไม่ถายนัก

^{๒๔} Babara B. Levin, "A Peek at Sex Education in A Midwestern Community," The Journal of School Health (October, 1972) Vol. XLII No. 8., pp. 462 - 464.

จากการศึกษาบทความภายในประเทศ หรือจากบทความของต่างประเทศ ผู้วิจัยเห็นว่าท่านผู้รู้ทั้งหลายได้แสดงความคิดเห็นในแง่ต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างน่าสนใจ เพราะแต่ละท่านก็มีเหตุผลมาสนับสนุนบทความแต่ละเรื่องอย่างน่าฟัง และท่านเหล่านี้ได้ผ่านชีวิต ได้ประสบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศมาพอสมควร ย่อมทำให้รู้และเข้าใจปัญหา และอาจจะหาทางออกให้กับเด็กรุ่นหลังได้ดีพอสมควร จากบทความของนักการศึกษา แพทย์ นักจิตวิทยา ฯลฯ สรุปแล้วมีความเห็นเป็นไปทำนองเดียวกัน กล่าวคือควรจะให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศตั้งแต่ยังเยาว์ เพื่อสนองความต้องการ หรือให้สอดคล้องกับความเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมทางเพศของคนนั้นมีการพัฒนาการควบคู่ไปกับความเจริญเติบโตของร่างกาย เขากล่าวถึงว่าทำให้ความรู้แก่เด็กตั้งแต่ยังเล็ก ๆ จะช่วยให้เด็กเข้าใจพฤติกรรมทางเพศได้ถูกต้องเมื่อโตขึ้น ซึ่งความรู้เหล่านี้จะช่วยให้เขาปฏิบัติตนได้ถูกต้อง และจะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมด้วย และบทความทั้งหลายได้กล่าวถึงแหล่งที่จะให้ความรู้เรื่องเพศว่า แหล่งที่ดีและเหมาะสมคือโรงเรียน ทั้งนี้เพราะโรงเรียนมีความพร้อมหลาย ๆ ด้าน เช่น ครูผู้สอน สถานที่ อุปกรณ์ เป็นต้น

ในด้านการวิจัยนั้น ก็ได้มีผู้วิจัยเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาไว้มาก การวิจัยได้กระทำกันหลายเรื่อง เช่น เนื้อเรื่อง หลักสูตร รัศมีอายุของผู้เรียน รวมทั้งบิคามารคาหรือผู้ปกครอง ครูผู้สอนเพศศึกษา การจัดระบบการเรียนการสอนเรื่องเพศศึกษา งานวิจัยส่วนใหญ่จะสำรวจความคิดเห็นและทัศนคติของบุคคลต่าง ๆ ที่มีต่อการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน ผลการวิจัยโดยทั่วไปปรากฏว่า บิคามารคาหรือผู้ปกครอง ครู ฯลฯ มีความคิดเห็นในเชิงสนับสนุน หรือมีทัศนคติที่ดีต่อการที่จะจัดให้มีการเรียนการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน